

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyň Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Petry Kamínkové ve věci

žalobkyně: **L. B.**, narozená dne XXX
bytem XXX
zastoupená advokátem Mgr. Markem Nemethem,
sídlem Opletalova 55, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Státní tajemník v Ministerstvu zemědělství**
sídlem Těšnov 65/17, 110 00 Praha 1

řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 4. 2020, č. j. 12861/2020-MZE-11132,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí vydaného Státním tajemníkem v Ministerstvu zemědělství, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí ústředního ředitele Státního pozemkového úřadu (dále jen „prvostupňový orgán“) ze dne 20. 1. 2020, č. j. SPU 021982/2020 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla žalobkyně převedena na

služební místo: rada – Odbor ekonomický, oddělení rozpočtu a příjmových operací s výkonem služby na Státním pozemkovém úřadu, v oboru služby: 1. Finance.

2. Žalobkyně uvádí, že napadené rozhodnutí je v rozporu s metodickým pokynem náměstka ministra vnitra pro státní službu č. 2/2019, kterým se stanoví podrobnosti ke změnám služebního poměru (dále jen „metodický pokyn“) a rovněž došlo k procesním pochybením ve správním řízení.
3. *V prvním žalobním bodu* namítá, že žalovaný měl dle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) seznámit žalobkyni s tím, že ve spisu jsou připraveny podklady pro rozhodnutí. Přestože řízení bylo zahájeno vydáním prvostupňového rozhodnutí, žalobkyně nedostala možnost uplatnit rozhodné skutečnosti a důkazy v odvolacím řízení, neboť nebyla řádně poučena.
4. *Ve druhém žalobním bodu* žalobkyně připomíná, že je třeba individuálně posuzovat vhodnost služebního místa, na které je státní zaměstnanec převáděn a namítá, že žalovaný však vhodnost posuzoval generálně, když uvedl, že po vzoru žalobkyně by mohl kdokoli podat stížnost dle ust. § 157 zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě (dále jen „služební zákon“), aby zamezil svému převedení. Žalobkyně naopak upozorňuje, že jí podaná stížnost na její bývalou přímou (a nově nepřímou) nadřízenou byla částečně důvodná, což však žalovaný v rámci individualizace nezohlednil. Žalobkyně rovněž poukazuje na skutečnost, že dle metodického pokynu je nutné zvažovat respektování podmínek pro slaďování soukromého a rodinného života zaměstnance s výkonem služby. Žalobkyně v průběhu řízení uváděla, že spor s nadřízenou a řešení její stížnosti měly dopad do jejího soukromého a rodinného života, jakož i na její zdravotní stav. Žalovaný však vycházel pouze z lékařského posudku z roku 2016, který je neaktuální. V rámci přezkumu měl podle žalobkyně zadat nový lékařský posudek a zjistit dopady sporů s nadřízenou do psychického života a zdravotního stavu. Dle metodického pokynu je pak při posuzování vhodnosti třeba zohlednit i přístup zaměstnance k převedení. Přestože rozhodnutí o převedení není podmíněno souhlasem zaměstnance, podle žalobkyně její přeložení na jiné místo by nemohlo ohrozit řádný výkon státní správy.
5. Žalovaný v písemném vyjádření uvádí, že se zabýval vhodností služebního místa obecně i individuálně a shledal, že místo, na které byla žalobkyně převedena, je vhodné ze všech hledisek. Jedná se o stejný obor služby jako před převedením žalobkyně s obdobnou náplní pracovních činností. Žalobkyně má udělenou výjimku ze vzdělání podle ust. § 201 služebního zákona a služební místo splňuje i kritérium shodného služebního úřadu a působistě. Podle žalovaného pak nemohlo dojít ke zkrácení práv žalobkyně, neboť ust. § 165 služebního zákona upravuje odlišně povinnost stanovenou ust. § 36 odst. 3 správního řádu. Služební orgán tak má možnost v určitých případech rozhodovat bez povinnosti seznámit účastníka řízení s podklady před vydáním rozhodnutí, což prvostupňový orgán učinil a žalovaný tento postup potvrdil. Služební zákon ani správní řád neukládají povinnost odvolacímu orgánu postupovat podle ust. § 36 odst. 3 správního řádu, bylo-li prvostupňové rozhodnutí vydáno jako první úkon v řízení. Z § 90 odst. 5 správního řádu naopak plyne, že neshledá-li odvolací orgán vady na napadeném rozhodnutí, odvolání zamítne. Z ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu plyne, že podle § 36 odst. 3 se v řízení o odvolání postupuje pouze v případě, pokud podklady rozhodnutí byly nově pořízeny odvolacím orgánem. Odvolací orgán však žádné nové listiny kromě stížnosti žalobkyně a jejího vyřízení do spisu nedoplňoval. Stran slaďování osobního a pracovního života

žalobkyně žalovaný uvádí, že tato námitka nebyla blíže specifikována, přičemž v důsledku převedení žalobkyně k výkonu služby v rámci téhož útvaru nedošlo k žádné změně.

6. Žalovaný dále uvádí, že podání stížnosti na představeného sama o sobě nepostačuje jako kritérium posouzení vhodnosti služebního místa. Při převedení státního zaměstnance se posuzuje vhodnost samotného služebního místa, zejména s ohledem na v něm vykonávané agendy. Přestože je dle žalovaného třeba v zájmu řádného výkonu služby vyřešit špatné mezilidské vztahy, neshledal žalovaný překážky pro převedení žalobkyně, když nadto nové služební místo již není v přímé podřízenosti ředitelky odboru. K námitce, že si žalovaný nevyžádal lékařský posudek zdravotního stavu žalobkyně, uvádí žalovaný, že žalobkyně má platnou periodickou pracovně-lékařskou prohlídku, podle níž je zdravotně způsobilá vykonávat službu. Mimořádnou prohlídku lze provést, je-li důvodný předpoklad, že došlo ke ztrátě či změně zdravotní způsobilosti k práci. Žalobkyně vykonává službu v nejméně rizikové kategorii práce a vždy ji vykonávala řádně. Přestože stres může mít vliv na výkon služby, není sám o sobě důvodem pro pochybnosti ohledně zdravotní způsobilosti žalobkyně.
7. Soud rozhodl ve věci samé bez nařízení jednání, neboť žalovaný s tím výslovně souhlasil a žalobkyně s takovým projednáním ve lhůtě neprojevila nesouhlas. Soud proto postupoval v souladu s ust. § 51 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).
8. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.) a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a věc posoudil takto:
9. Podle ust. § 61 odst. 1 písm b) služebního zákona *Státní zaměstnanec se převede na jiné služební místo, nemůže-li vykonávat službu na dosavadním služebním místě v důsledku odvolání ze služebního místa představeného.*
10. Podle ust. § 36 odst. 3 věty první správního řádu *Nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.*
11. Podle ust. § 160 služebního zákona *Nestanoví-li zákon jinak, v řízení ve věcech služby se postupuje podle správního řádu.*
12. Podle ust. § 165 služebního zákona *Vydání rozhodnutí může být prvním úkonem v řízení, s výjimkou rozhodnutí o kárné odpovědnosti nebo skončení služebního poměru.*
13. Ohledně námitky *v prvním žalobním bodu* soud nejprve shledává vhodným připomenout, že podle § 160 zákona o státní službě, nestanoví-li zákon jinak, se v řízení ve věcech služby postupuje podle správního řádu. V případě vydání rozhodnutí o převedení státní zaměstnankyně na jiné služební místo se nejedná o řízení zahájené na žádost žalobkyně, ale o řízení zahájené z úřední moci služebním orgánem (správním orgánem I. stupně). V daném případě se tak jednalo o první úkon v řízení ve smyslu § 165 zákona o státní službě, kdy správní orgán I. stupně neměl povinnost žalobkyni jednak oznámit zahájení řízení, což by jinak činil podle § 46 odst. 1 správního řádu, ani povinnost poskytnout mu před vydáním rozhodnutí možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu. Tato výjimka se však uplatní pouze při vydání rozhodnutí správního orgánu v prvním stupni, kde je pro určitá specifika předchozí seznámení žalobkyně s podklady pro vydání rozhodnutí vyloučeno. V řízení o odvolání se však již uplatní

obecná úprava správního řádu, podle níž je třeba účastníka řízení seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí. Nelze tedy uzavřít, že obecně není dána povinnost odvolacího orgánu seznamovat účastníky s podklady pro vydání rozhodnutí v odvolacím řízení.

14. Žalobkyni je třeba přisvědčit, že v rámci odvolacího řízení měla být seznámena s podklady pro vydání napadeného rozhodnutí. Současně je však třeba posoudit, zda tento postup žalovaného mohl žalobkyni zkrátit na jejích právech a mít vliv na vydání rozhodnutí.
15. Ze správního spisu soud zjistil, že žalovaný připojil ke spisu stížnost žalobkyně na její nadřízenou a vyřízení této stížnosti. Tyto podklady byly žalobkyni již před vydáním napadeného rozhodnutí známy. Žalobkyně nadto sama uvedla, že až z napadeného rozhodnutí zjistila, že se žalovaný nezabýval námitkou slaďování osobního a pracovního života, resp. neshromažďoval k této námitce žádné podklady.
16. Smyslem ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu je poskytnout účastníku možnost prezentovat správnímu orgánu své stanovisko k důkazním prostředkům, které správní orgán shromáždil ve správním řízení, případně dát účastníku k dispozici skutková zjištění správního orgánu, aby mohl poukázat na jejich nesprávnost či navrhnout jejich doplnění. Materiálním předpokladem užití tohoto ustanovení je situace, kdy skutkový stav doznal změn, zejména byly provedeny důkazy, o nichž účastník řízení neví. Taková situace však v projednávané věci nenastala, neboť zde nebyly žádné podklady či důkazy, o kterých by žalobkyně nevěděla, ostatně žalobkyně nic takového ani netvrdí. Neseznámením s podklady ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu tak nemohla být žalobkyně zkrácena na svých procesních právech.
17. *Ve druhém žalobním bodu* žalobkyně nesouhlasí s posouzením vhodnosti služebního místa, na které je převáděna a které označuje za obecné.
18. Námitky v tomto žalobním bodu rovněž neshledal soud důvodnými. Z obou napadených rozhodnutí je totiž zřejmé, že prvostupňový orgán i žalovaný se vhodností převedení žalobkyně na jiné služební místo individuálně zabývali, konkrétně prvostupňový orgán na 3 a 4 straně rozhodnutí a žalovaný na 7 a 8 straně a to podle soudu v dostatečné míře. Na úvahy prvostupňového orgánu navázal žalovaný v napadeném rozhodnutí dle vznesených odvolacích námitek. Lze připomenout, že správní rozhodnutí obou stupňů tvoří nedílný celek, kdy lze napadeným rozhodnutím zhojit i případné nedostatky rozhodnutí prvostupňového (přestože v daném případě soud žádné takové neshledal).
19. K dílčí námitce, že žalovaný vhodnost posuzoval generálně, když uvedl, že po vzoru žalobkyně by mohl kdokoliv podat stížnost dle ust. § 157 služebního zákona a tím by zamezil svému převedení, soud uvádí, že žalovaný poukázal na ust. § 157 služebního zákona v souvislosti s námitkou, že služební místo není pro žalobkyni vhodné z důvodu, že dne 22. 1. 2020 podala stížnost na chování a jednání své nadřízené, ředitelky odboru. Žalovaný nejprve v obecné rovině uvedl, že výčet kritérií vhodnosti při posuzování služebního místa pro převedení státního zaměstnance je neuzavřený a vždy musí být přihlédnuto ke všem okolnostem daného případu, podání stížnosti na představeného, pod kterým by měl státní zaměstnanec nově po převedení vykonávat službu, ale tímto kritériem není. Žalovaný v návaznosti na uvedené dovodil, že v takovém případě by stačilo převáděnému státnímu zaměstnanci v případě nového služebního zařazení proti novému představenému podat stížnost, aby tak zamezil novému převedení. Podle soudu tato úvaha žalovaného v hypotetické rovině je zcela racionální a žalovaný na ni navázal konkretizací posuzované věci tak, že stížnost v dané věci byla vyhodnocena jako částečně důvodná (z 10

bodů stížnosti byla úspěšná v jednom bodu stížnosti pozn. soudu) a z vyřízení stížnosti ze dne 19. 2. 2020, č. j. SPU 061309/2020 vyplývá, že vůči ředitelce byl v návaznosti na stížnost zaměstnankyně uplatněn postup podle § 88 odst. 3 služebního zákona (vytknutí nedostatků ve službě). Bude-li se vytýkané jednání ředitelky opakovat, může státní zaměstnankyně podat opět stížnost, již se bude služební orgán zabývat, popř. může přijmout další opatření v souladu se služebním zákonem. Tomuto vypořádání uvedené námitky nelze dle soudu nic vytknout. Soud k tomu dodává, že z obsahu této námitky vyplývá, že žalobkyně de facto spíše brojí proti způsobu, jakým žalovaný vypořádal tvrzení žalobkyně, že výkon služby pod nadřízenou, na jejíž chování podala stížnost, ji stresuje. Uvedené však samo o sobě nelze považovat za nedostatečně individualizované posuzování vhodnosti služebního místa. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval vhodností služebního místa pro žalobkyni zejména z hlediska její dosavadní praxe, podobnosti dříve vykonávaných pracovních úkolů, dosaženého vzdělání žalobkyně (respektive žalobkyni přiznané výjimky ze vzdělání, která byla žalobkyni dříve udělena), jakož i místa výkonu služby, což ve svém důsledku neznámá, že se individuálně posouzením vhodnosti služebního místa, na které je žalobkyně převáděna, nezabýval.

20. Soud se dále zabýval dílčí námitkou týkající se zdravotního stavu žalobkyně, potažmo tím, že si měl žalovaný vyžádat nový lékařský posudek s ohledem na vzniklý stres zaměstnankyně v souvislosti s její stížností na nadřízenou. Je třeba poznamenat, že služební místo, na něž byla žalobkyně převedena, již není v přímé podřízenosti osoby, proti níž žalobkyně podávala stížnost. Rovněž zde soud poukazuje na vyřízení stížnosti žalobkyně, z něhož vyplývá, že s výjimkou jednoho bodu nebyla shledána stížnost důvodnou. Jediné, v čemž žalobkyni přisvědčil (a učinil opatření vůči nadřízené), byla stížnost na vystupování nadřízené na jednáních a její interakce s podřízenými. Přestože soud nemíní zlehčovat vliv stresových situací na výkon služby žalobkyně, z vyřízení stížnosti je zřejmé, že žalobkyně nebyla při výkonu služby šikanována, nýbrž „pouze“ byla nucena strpět nevhodné vystupování nadřízené vůči dalším zaměstnancům. Tento stav však nelze vyložit tak, že žalobkyně není zdravotně způsobilá vykonávat práci na služebním místě, na něž byla převedena. Nadto neshody a nevhodné chování nadřízených osob vůči státním zaměstnancům jsou v rámci služby řešeny stížnostmi na tyto osoby, k čemuž může žalobkyně opětovně přistoupit, docházelo-li by k opětovnému nevhodnému chování ze strany (nepřímé) nadřízené vůči osobě žalobkyně. Bylo nadto plně v možnostech žalobkyně, aby předložila lékařskou zprávu o zhoršeném zdravotním stavu, způsobeném stresem na pracovišti, kterou by se žalovaný musel v rámci posouzení odvolání zabývat, avšak toto neučinila. Není povinností správních orgánů, aby v řízení o odvolání z vlastní iniciativy obstarávaly důkazní prostředky podporující její tvrzení. Žalovaný měl k dispozici dřívější lékařské posudky žalobkyně, dle nichž měla být plně způsobilá k výkonu služby, a neshledal důvody pro jejich revizi.
21. Stran námitky sladování rodinného a pracovního života soud konstatuje, že žalobkyně v řízení pouze namítala, že stres z práce prostupuje i do jejího rodinného života. Tuto situaci však nelze považovat za nesladění pracovního a rodinného života při převádění na jiné služební místo. Ze služebního předpisu náměstka ministra vnitra pro státní službu č. 3/2019, k vytváření podmínek pro sladění rodinného a osobního života státních zaměstnanců s výkonem státní služby (dále též jen „služební předpis“), vyplývá, že pod sladování rodinného a osobního života spadá zejména úprava služební doby (čl. 3 an.), výkon státní služby z jiného místa (čl. 6 a Služební předpis náměstka ministra vnitra pro státní službu č. 2/2021, o bližších pravidlech pro výkon státní služby z jiného místa), a

sladování rodinného a pracovního života státních zaměstnanců čerpajících mateřskou či rodičovskou dovolenou. Tyto služební předpisy provádí zákonnou úpravu sladování rodinného a osobního života s výkonem služby podle ust. § 116 an. služebního zákona. Námitky žalobkyně se však týkaly přenášení stresu z pracoviště do rodinné a soukromé sféry života žalobkyně, což však není kritériem, které má služební orgán povinnost zkoumat z hlediska sladování rodinného a pracovního života státního zaměstnance. Naopak žalovaný se zabýval sladováním rodinného a pracovního života například z hlediska místa výkonu služby či náplně práce.

22. Městský soud v Praze tak dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
23. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. května 2022

JUDr. Ludmila Sandnerová, v. r.

předsedkyně senátu